Chương 2150 — Chủ Khách Đảo Ngược

"Hạ đạo hữu, tinh huyết kia của ngươi còn không?"

"Ta cũng vậy, ta cũng vậy…"

Vi Chi Dịch và Trình Mộc Sơn hai người cũng bay tới bên Hạ Nhân.

Hai người tuy không tu huyết chi đại đạo, nhưng vừa bị Vu tộc ép hai giọt tinh huyết, đây là bản nguyên.

Mất hai giọt tinh huyết tổn thất cực lớn, chiến đấu lực đều giảm một cấp.

Nên hai người xin tinh huyết, thuần tuý là để hồi phục bản thân.

"Hạ đạo hữu!" Vi Chi Dịch nói: "Chúng ta không phải chiếm tiện nghi của ngươi, mà muốn hồi phục bản thân nhanh hơn, rồi khi gặp nguy hiểm mới phát huy chiến lực tối đa chẳng phải sao?"

Hạ Nhân cười cười, rồi lại lấy ra hai đoàn tinh huyết ngũ phẩm tặng hai người.

Cho Ấn Hiểu Nguyệt miễn phí, là vì anh có cầu với Ấn Hiểu Nguyệt, hai người này khác, Hạ Nhân buộc phải thu hồi vốn.

Hai người cũng không để Hạ Nhân thiệt.

Vi Chi Dịch đưa Hạ Nhân một ít thần kim!

Trình Mộc Sơn đưa Hạ Nhân một viên thần đạo đan lôi điện thuộc tính ngũ phẩm.

Hạ Nhân vui vẻ nhận, khi rảnh tham ngộ chút lôi điện thuộc tính cũng không tệ.

"Ngươi lại có nhiều tinh huyết thế à?" Hồng Vô Ba đang bay phía trước cũng giảm tốc tới bên Hạ Nhân, hỏi: "Còn không, còn lại đưa ta hết!"

Hạ Nhân nói: "Được chứ… không biết Hồng đạo hữu ngươi lấy gì ra giao dịch?"

"Giao dịch?" Hồng Vô Ba mặt đầy ngạo nghễ, nói: "Bản cung cực khổ dẫn các ngươi tới tìm bảo, ngươi lại nói giao dịch với ta?"

Hạ Nhân lãnh tiếu: "Không thì sao, Hồng đạo hữu chẳng lẽ tưởng ta sẽ tặng không cho ngươi?"

"Chúng ta nói tốt rồi, tìm bảo trong này, bảo vật tìm được chia ngươi một phần!"

"Bảo bối của riêng ta không chia ngươi!"

"Được!" Hồng Vô Ba gật đầu, nói: "Được… ngươi nhớ lấy lời mình, Hạ Nhân, ngươi đừng hối hận!"

"Không có sự ủng hộ của ta, ngươi ở đây chẳng là gì!"

Hồng Vô Ba lạnh lùng hừ một tiếng, lại bay đi!

Tốc độ nàng cực nhanh, dường như đang giận dỗi với Hạ Nhân, càng lúc càng nhanh.

Như thể vậy là có thể bỏ rơi mấy người Hạ Nhân!

Hạ Nhân cũng lè lưỡi, Vu tộc lực đại vô cùng da dày thịt chắc, mà tốc độ bay cũng ghê thế?

Anh thì không sao, chắc chắn theo được, nhưng ba người Vi Chi Dịch thì hơi vất vả.

"Chết tiệt…" Nhìn bóng lưng Hồng Vô Ba dần biến mất, Vi Chi Dịch tức tới mặt xanh mét: "Con nhỏ này cố ý đấy…"

"Hầy…" Hạ Nhân nói: "Cố ý thì cố ý… không sao, nàng bay của nàng, ta bay của ta, ai quy định chúng ta nhất định phải đuổi theo nàng?"

Ban đầu Hạ Nhân vẫn bay theo lộ tuyến của Hồng Vô Ba, bay nửa canh giờ, anh cố ý lệch một chút lộ tuyến, dẫn ba người còn lại bay về một hướng khác.

Càng vào trong, dãy núi càng dày đặc, ma khí càng nồng đậm.

Thỉnh thoảng có tiếng gào rú cuồng táo của yêu thú vọng tới.

Thiên phong mang theo một luồng tanh tưởi thổi tới, khiến người ta lạnh toát toàn thân.

Như bước vào cửu u địa ngục vậy.

"Chỗ này hơi đáng sợ đấy!" Ấn Hiểu Nguyệt nói một câu.

Hạ Nhân nói: "Thấy mấy ngọn núi này không, có ngọn là núi thật, có ngọn, lại là thi thể Vu tộc sau khi chết hoá thành!"

"Đúng vậy!" Vi Chi Dịch bồi thêm: "Còn là loại xác khô Vu tộc bị rút cạn máu!"

"A…" Ấn Hiểu Nguyệt toàn thân tê rần, nói: "Các ngươi đừng nói nữa đi…"

Trời càng lúc càng tối, nàng có chút sợ.

Trình Mộc Sơn bên cạnh nói: "Ngươi một kẻ chơi huyết, mà sợ mấy thứ này?"

Ấn Hiểu Nguyệt gắng gượng: "Cũng không phải sợ, chỉ là… nổi da gà…"

Lúc này, phía chân trời xa lướt tới một luồng quang.

Hồng Vô Ba hạ xuống trước mặt bốn người.

Sắc mặt nàng âm hàn, nhìn mọi người hỏi: "Các ngươi chạy tới đây làm gì?"

Hạ Nhân nói: "Không đúng à?"

"Không đúng!" Hồng Vô Ba nói: "Sao không theo ta?"

Vi Chi Dịch xoè tay: "Hồng đạo hữu, ngươi bay nhanh quá, chúng ta… theo không kịp…"

"Ngươi…" Hồng Vô Ba há miệng, muốn quát, lại không biết quát thế nào.

Nàng chuyển sang lãnh tiếu mấy tiếng, nói: "Ha ha ha… ngươi cố ý chống đối ta phải không?"

Nói xong, nàng lại nhìn Hạ Nhân: "Hạ Nhân… ngươi tu là không gian thuộc tính đạo pháp, ta bay suốt đường, đừng nói với ta ngươi tìm không ra dấu vết không gian?"

Hạ Nhân á khẩu: ông đây còn chưa nói gì, lại tìm ta?

"Khụ khụ…" Anh khẽ ho hai tiếng, nói: "Ta mới Thần Quân cảnh tầng ba, vừa bắt đầu tu hành không gian đạo pháp, chưa quen lắm!"

"Đạo hữu thần thông quảng đại, hơn nữa nơi này ma khí hoành sinh, ta thật sự không xác định được!"

Bốn người ai nấy giấu niềm vui thầm, cứ thế nhìn Hồng Vô Ba: ngươi bay nhanh thì được gì?

Cuối cùng chẳng phải chính ngươi ngoan ngoãn quay lại.

"Phía trước không xa, có một ma quật!" Hồng Vô Ba không so đo chuyện vừa nãy nữa, mà nói: "Trong ma quật đó, là nơi ma khí ngưng tụ!"

"Các ngươi qua đó có thể tìm được không ít ma tinh hoặc ma châu!"

"Thứ này với tu sĩ Huyền môn các ngươi là bảo bối khó tìm, về nhà bỏ vào gia tộc, có thể bồi dục cái các ngươi gọi là 【Tam Trượng Cốc】!"

Nàng nói vậy, mọi người như Ấn Hiểu Nguyệt mắt đột nhiên sáng lên.

Tam Trượng Cốc thứ này tuy thấp cấp, nhưng nếu bồi dục quy mô lớn, thì có thể đem lại bạo lợi cho gia tộc.

Hồng Vô Ba cười cười, khoanh tay, nhìn Hạ Nhân: "Hạ Nhân, ta dẫn ngươi tới ma quật!"

"Ngươi đưa hết tinh huyết còn lại cho ta!"

Hạ Nhân nói: "Không được…"

"Hồng đạo hữu, ngươi hình như nhầm một việc!"

Anh thong thả nhìn Hồng Vô Ba nói.

Hồng Vô Ba hỏi: "Việc gì?"

Hạ Nhân nói: "Ngươi tới, là đi theo bọn ta cùng tìm bảo, tìm được bảo bối chia ngươi một phần, đồng thời ngươi giám thị bọn ta có lấy được trọng bảo không!"

Hồng Vô Ba không đáp, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, coi như mặc nhận.

Hạ Nhân tiếp tục: "Vậy thì, lúc tìm bảo phải đi hướng nào? Khi nào xuất phát? Đi đâu? Ở lại bao lâu?"

"Mấy chuyện này nên do bọn ta làm chủ, chứ không phải bọn ta theo ngươi loanh quanh chứ?"

"Đúng!" Vi Chi Dịch đầu tiên đứng ra ủng hộ Hạ Nhân, nói: "Hạ đạo hữu nói có lý, từ đầu, là ngươi theo bọn ta, chứ không phải để bọn ta theo ngươi!"

Trình Mộc Sơn và Ấn Hiểu Nguyệt cũng phản ứng ra.

Hồng Vô Ba nói: "Ngươi dám uy hiếp ta?"

"Ta không uy hiếp ai cả!" Hạ Nhân lắc đầu: "Nếu ngươi không theo ta cũng được, vậy ta tự đi tìm bảo!"

Nói xong, Hạ Nhân chẳng thèm nhân nhượng, trực tiếp "vút" một cái hoá thành lưu quang bay về một hướng.

Hồng Vô Ba tức tới mặt xanh mét, nhưng cũng chẳng cách nào.

Dù sao mục đích của nàng là giám thị bốn người, chẳng lẽ thật sự chia đường mà đi?

Chương 2151 — Đùa Gì Vậy?

Chân Hạ Nhân đột ngột dùng lực, tốc độ bay của anh liên tiếp tăng ba lần, hơn nữa càng bay càng cao.

Tới một độ cao nhất định rồi nhìn về phía trước, phát hiện phía trước ngàn ngọn núi chụm lại!

Từng ngọn núi sát nhau, hùng vĩ tráng lệ.

Hạ Nhân biết, nếu là cảnh quan hình thành tự nhiên, thì tất cực kỳ hiếm gặp.

Đây rất có thể chính là Vu tộc sau khi vẫn hoá, thi thể hoá thành.

Anh khẽ quát một tiếng, trong mắt kim quang lóe lên, thần thông Động Hư Chân Mục mở ra.

Mọi thứ hư ảo trước mắt đều bị nhìn thấu.

Quả nhiên, có ngọn núi là núi thật, còn có ngọn núi, lại có một số xương cốt hình dáng người khổng lồ, còn có một số dao động khác thường.

Rõ ràng, loại núi này hẳn là thần khu của cổ Vu.

Hạ Nhân nhìn một cái, trong vòng vạn dặm cũng chỉ có hai ngọn.

Theo phán đoán của anh, hai thi thể này, hẳn thuộc Vu Vương của Vu tộc.

Trải qua ức vạn năm diễn hoá, năng lượng trong các thi thể này đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Cho dù vào trong, chưa chắc tìm được vật tốt!

Nhưng Hạ Nhân vẫn chọn hạ xuống một ngọn.

Từ trên nhìn xuống, ngọn núi này vách dựng ngàn nhận, đá loạn chồng chất, lại có tùng bách mọc ra từ khe đá.

Chẳng khác dãy núi bình thường.

"Hạ đạo hữu, sao dừng lại?"

Mấy người kia cũng hạ xuống quanh thân Hạ Nhân.

Hạ Nhân chỉ dưới chân, nói: "Ngọn núi này không bình thường… hẳn là thần khu một Vu Vương thời thượng cổ!"

"Cái gì?" Vi Chi Dịch nói: "Sao ta không nhìn ra?"

Những người khác cũng bảo không nhìn ra.

Ngay cả Hồng Vô Ba của Vu tộc cũng mặt đầy nghi hoặc.

Hạ Nhân cũng không giải thích, anh trực tiếp lấy Hồng Mông Tử Kim Côn, một côn đâm mạnh xuống.

Tức thì sơn thạch băng nứt, một giếng đứng hình tròn từ trên xuống dưới bị chống mở.

Rồi dọc theo giếng đứng, ma khí màu đen vọt thẳng lên trời.

Hạ Nhân quát lớn một tiếng, thân thể lùi ra trước.

Trong chớp mắt, ma khí đen thô lớn vọt thẳng lên trời.

Vô số sinh linh chưa biết từ giếng đứng Hạ Nhân đục ra bay ra, cắn xé về phía mọi người.

Sắc mặt Hồng Vô Ba khẽ biến: "Chết tiệt… thật sự là thi thể tổ tiên Vu tộc chúng ta?"

Ngay khi nàng nói, hàng vạn ma vật từ giếng đứng bay ra!

"Khai…" Hạ Nhân còn chưa thi triển thần thông, Vi Chi Dịch bên cạnh đã ra tay.

Gã đứng trên hư không, quát lớn một tiếng.

Rồi hư không đột ngột tối sầm, một mảng mây đen xám ngưng tụ trên đỉnh đầu gã, khoảng ngàn trượng vuông.

Tiếp đó, quân cờ hai màu đen trắng như mưa rơi, từ trong mây rơi xuống.

Mỗi quân cờ đều mang theo sát khí lăng lệ, nơi đi qua, ma vật chớp mắt bị oanh sát.

"Ghê thật…" Phía xa Hạ Nhân nhìn Vi Chi Dịch giơ ngón cái, nói: "Cờ vây đại đạo này mạnh ghê, còn là thần thông công kích quần thể nữa!"

"Khai…" Bên cạnh, Trình Mộc Sơn cũng quát lớn một tiếng, thần lực trong người hoá thành lôi điện ầm ầm tuôn ra, trực tiếp giáng xuống giếng đứng.

Hai người Hạ Nhân và Ấn Hiểu Nguyệt đều chưa ra tay, ma vật ở đây đã bị tiễu sát sạch.

"Hạ đạo hữu…" Vi Chi Dịch nói: "Ma tộc trong này đã bị chúng ta dọn sạch, còn về trong ma quật, lại chẳng biết có gì!"

"Chúng ta cùng xuống xem chứ?"

Ấn Hiểu Nguyệt cũng nhìn Hạ Nhân, tuy Hạ Nhân vừa nãy chưa ra tay tiễu sát ma tộc, nhưng đây lại là nơi Hạ Nhân phát hiện.

Hơn nữa mấy ma tộc kia tu vi thấp đến đáng thương, tuỳ tiện ra tay là diệt được.

Nên lý thuyết mà nói, trong này nếu có đồ, Hạ Nhân nên lấy phần lớn.

Họ không thể không hỏi ý kiến Hạ Nhân.

"Được…" Hạ Nhân lại nhìn Hồng Vô Ba: "Hồng đạo hữu, trong này không gian cực hẹp, ngươi vào không được!"

"Hừ…" Hồng Vô Ba lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Chẳng qua là một Vu Vương chết vô số vạn năm rồi, trong đó chẳng có gì tốt!"

"Nhiều nhất cũng chỉ mấy viên ma châu và ma tinh!"

"Bản cung không đi, các ngươi xuống xem đi!"

Hạ Nhân nói: "Vậy ta cũng không xuống!"

Ấn Hiểu Nguyệt lắc đầu: "Ta cũng không đi!"

"Ha ha ha…" Trình Mộc Sơn cười lớn, nói: "Vậy thế này, ta và Vi đạo hữu xuống, các ngươi yên tâm, nếu phát hiện vật tốt, chúng ta không nuốt riêng đâu!"

Nửa nén nhang sau, họ lại từ dưới đất lên.

Vi Chi Dịch phất tay, sáu viên ma tinh màu đen bị ném ra: "Xem này, chính là thứ này!"

"Còn cái này!" Trình Mộc Sơn lấy ra năm viên ma châu.

"Cấp bậc rất thấp!" Trình Mộc Sơn nói: "Còn về tứ phẩm, ta đoán là thần khu Vu Vương lục phẩm sinh ra ma tinh tứ phẩm, mà ma tinh lại sinh ra ma tộc!"

Ấn Hiểu Nguyệt nói: "Theo giao ước trước của chúng ta, nên chia năm phần, mỗi người hai viên, vì đây là Hạ đạo hữu phát hiện, nên cho Hạ đạo hữu ba viên!"

Hạ Nhân lấy hai viên ma tinh và một viên ma châu.

Những người khác đều một viên ma tinh một viên ma châu.

Hồng Vô Ba nhìn Hạ Nhân, nói: "Hạ đạo hữu, ta lấy thứ này vô dụng… hay đưa ngươi đi, ngươi cho ta một giọt tinh huyết ngũ phẩm!"

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: "Hồng đạo hữu, đây là ma tinh tứ phẩm của ngươi, còn tinh huyết ta là ngũ phẩm!"

"Giữa hai cái chênh cả một phẩm cấp!"

Nữ nhân này, cả ngày tới tối chỉ nghĩ chuyện tốt.

"Đi thôi… tiếp tục!" Hạ Nhân không cho Hồng Vô Ba cơ hội quấy tiếp.

Tiếp theo, mọi người cùng bay về phía trước, cũng không có hướng cụ thể.

Rồi Hạ Nhân thi triển thần thông Động Hư Chân Mục nhìn khắp nơi, một hơi đục hơn chục thi thể cổ Vu.

Hơn chục cổ Vu này không có cái nào đặc biệt cường đại, đều là cảnh giới Vu Vương.

Có cái trong đó lục soát ra được một ít ma tinh, có cái moi ra một hai khối tinh tuý Vu thần.

Có cái thì vì thời gian quá lâu, trong đó trống không.

Liên tục thăm dò hơn chục cổ thi Vu tộc, Hồng Vô Ba liền không muốn tiếp tục nữa.

"Bốn người các ngươi đừng có tham lam không đủ!" Nàng nhìn Hạ Nhân: "Tiểu đội bình thường, ở trong này mấy chục năm chưa chắc tìm được hơn chục thi thể Vu Vương!"

"Các ngươi mới mấy ngày mà thu hoạch phong phú!"

"Ý ta là, các ngươi có thể thu tay rồi!"

Vi Chi Dịch mặt đầy bất mãn: "Hồng đạo hữu, ngươi nói vậy là ý gì?"

Hồng Vô Ba nói: "Ta nói rồi, đừng tham lam không đủ, giờ, lập tức ngay bây giờ theo ta rời đi!"

"Không thì, đừng trách ta không khách khí!"

Hạ Nhân nói: "Ngươi muốn đi thì tự đi, xin lỗi, bản công tử còn phải tiếp tục tìm bảo ở đây!"

Ông đây trèo đèo lội suối, vượt hơn chục thần quốc tới đây, ngươi bảo ta mấy ngày là xong?

Chương 2152 — Nghiền Ép, Thánh Khí

Người khác đều không dám dễ dàng biểu thái, nhưng Hạ Nhân thì khác.

Cái thứ này dây dưa mãi chẳng ý nghĩa gì.

Đã định sớm muộn cũng xảy ra mâu thuẫn xung đột, vậy chi bằng để xung đột này tới sớm hơn một chút.

Giải quyết kịp thời mâu thuẫn nội bộ trước, mới có thể chuyên tâm vào việc của mình.

"Hạ Nhân… ngươi tìm chết…"

"Ngươi biết mình đang nói gì không?"

Con ngươi Hồng Vô Ba trở nên lăng lệ khác thường, thân hình cao lớn bước lên một bước, áp bức về phía Hạ Nhân, "Đừng tưởng ta không biết các ngươi ôm tâm tư gì?"

"Kiếm chút ma tinh mang về là tốt rồi, thật tưởng dựa vào các ngươi cũng xứng lấy thánh khí?"

"Lùi vạn bước mà nói, cho dù các ngươi lấy được thánh khí, thì người nhà họ Lãnh chẳng lẽ sẽ tha cho các ngươi?"

Hạ Nhân lười để ý nàng, trực tiếp hoá thành độn quang rời đi.

Còn về sau này lúc rời đi ăn nói thế nào với Vu tộc?

Ông đây thất phẩm truyền tống thần phù một mở, trực tiếp rời khỏi Thiên Vu Đại Lục, ngươi đi đâu tìm ta?

"Tìm chết…" Thấy Hạ Nhân trực tiếp rời đi, Hồng Vô Ba tức thì đại nộ.

Mượn luồng lực này, Hồng Vô Ba bay vào hư không, chớp mắt đuổi kịp Hạ Nhân, rồi hướng Hạ Nhân không chút lưu tình, một quyền oanh ra.

Vu tộc không có thần niệm, không tu đạo pháp, chỉ tu nhục thân và thần lực.

Nên lực lượng của họ lớn đến kỳ lạ.

Một kích chi lực, có thể phá vỡ đạo pháp cùng cảnh giới.

Một quyền này Hồng Vô Ba dùng đủ lực, nắm đấm vốn to như núi nhỏ hiện ra màu vàng kim, nhưng sau khi được

lực lượng và thần lực quán vào, màu nắm đấm dần hoá thành tử hồng.

Trên làn da tử hồng, lại có vân màu vàng kim ngoằn ngoèo trải ra.

Lực lượng khổng lồ ngưng tụ thành một cơn bão lực lượng, ép về phía không gian Hạ Nhân đang ở.

Hạ Nhân tự nhiên cũng không phải hạng ăn chay.

Cùng cảnh giới Thần Quân cỏn con, mặc ngươi là Vu tộc hay thần tộc.

Anh xoay người, cũng một quyền oanh ra.

Một quyền này, dùng đạo pháp chi lực, còn dùng cả trọng lực quy tắc.

Là diễn hoá từ Đại Thiên Ba Trọng Chưởng, tuy không phải thần thông thành hình, nhưng trong một kích này lại quán vào quy tắc chi lực của Đại Thiên Ba Trọng Chưởng.

Trong âm thanh khổng lồ, một nắm đấm hư vô ngưng tụ thành hình trong hư không, đủ trăm trượng lớn.

Nhưng so với nắm đấm Hồng Vô Ba, vẫn hiện ra nhỏ hơn một phần.

"Thần Quân cảnh tầng ba cỏn con, so lực lượng với ta?" Khoé miệng Hồng Vô Ba lộ lãnh tiếu: "Tìm chết!"

Khoảnh khắc sau, hai nắm đấm to tướng liền oanh vào nhau.

Nắm đấm Hồng Vô Ba, là nắm đấm huyết nhục thực thực tại tại.

Nắm đấm Hạ Nhân, thì là hư ảnh nắm đấm ngưng tụ từ thần lực và đạo pháp.

Tuy là hư ảnh, nhưng lực lượng lại không hề kém cạnh.

Lực lượng hoá thành phong ba, hình thành một gợn năng lượng khuếch tán ra bốn phía.

Gợn sóng này bay xiên ra, một nửa bay vào hư không, một nửa oanh xuống mặt đất.

Đồng thời, thân hình Hồng Vô Ba như một quả đạn pháo khổng lồ bị oanh vào hư không.

Mấy hơi thở sau lại nện mạnh xuống đất.

Một kích này, Hạ Nhân chưa dùng toàn lực.

Nhưng trên người Hồng Vô Ba, đã sớm nứt nẻ khắp nơi.

Vô số thần huyết màu vàng kim chảy ra từ các vết nứt trên da nàng.

Hạ Nhân hoá thành lưu quang, nhanh chóng bay về phía Hồng Vô Ba, đấm quyền thứ hai.

Quyền này vẫn không dùng toàn lực.

Vì tốc độ Hạ Nhân cực nhanh, Hồng Vô Ba căn bản không kịp phòng thủ ra hồn, rồi bị oanh vào một sơn cốc vô danh nào đó, nện mạnh xuống đất.

Đại địa chấn động, sơn thể xung quanh băng nứt.

Vô số đá vụn tách ra từ các ngọn núi bốn phía, rồi lấp bằng sơn cốc này.

Tự nhiên, Hồng Vô Ba cũng bị chôn trong đó.

Ba người còn lại thấy Hạ Nhân hung mãnh như thế, hai quyền trực tiếp đánh Hồng Vô Ba tới mức không tự lo được, tức thì kinh hãi hít khí lạnh.

Ai ngờ, một Thần Quân cảnh tầng ba, lại có sức công kích lớn đến vậy.

"Đừng giả chết nữa!" Hạ Nhân đứng ngay trên sơn cốc, nhìn vô số sơn thạch còn đang trôi chảy và khói bụi cuồn

cuộn bên dưới, đạm nhiên nói: "Nếu ngươi còn giả chết, ta sẽ khiến ngươi chết thật!"

Vừa nói, Hạ Nhân phất tay lấy Hồng Mông Tử Kim Côn của mình: "Không tin ngươi cứ thử!"

Từ dưới đất truyền tới tiếng quát chói tai.

Thân hình khổng lồ của Hồng Vô Ba khẽ dùng lực, liền hất tung đá vụn phủ trên người.

Toàn thân trên dưới đều bị thần huyết màu vàng kim phủ, da nứt nẻ khắp nơi, cánh tay phải bị oanh gãy nổ tung.

Vẫn có huyết dịch không ngừng ồng ộc chảy xuống.

Ấn Hiểu Nguyệt thầm nuốt hai ngụm nước bọt, nàng cảm thấy cổ họng mình hơi khô!

"Ngươi không thể giết ta…" Lúc này, Hồng Vô Ba cũng biết mình còn xa mới là đối thủ Hạ Nhân: "Ngươi tuy rất mạnh, cùng cảnh giới ước chừng không có đối thủ!"

"Nhưng đại trưởng lão trong tộc chúng ta lại là đỉnh phong Thần Tôn cảnh!"

"Ông ta mà tới đây, một chưởng có thể đập chết ngươi!"

Hạ Nhân cười: "Vậy à… vậy được, ta đập chết ngươi trước, ta xem ông ta có tới không!"

"Đừng!" Hồng Vô Ba sợ tới mức lùi mấy bước, nói: "Ngươi có thể không biết, ta là nô bộc của đại trưởng lão chúng ta, sớm đã là rồi, chỉ là người ngoài không biết thôi!"

"Ngươi dám giết ta, ông ta trong khoảnh khắc là cảm ứng được!"

"Tới lúc đó đuổi tới, ngươi chết chắc!"

"Ồ?" Hạ Nhân nhìn Hồng Vô Ba, rồi cười cười, nói: "Ngươi nói, ngươi là nữ nô của đại trưởng lão ngươi?"

Hồng Vô Ba nói: "Là thật, ta không lừa ngươi, việc này ngay cả ca ca ta cũng chưa từng biết!"

"Rất tốt!" Hạ Nhân trực tiếp lấy ra một tấm thần phù màu hồng phấn.

Thứ này Vương Đôn vốn có hai mươi ba tấm, bị Hạ Nhân cường hoá thành bốn mươi sáu tấm, Vương Đôn để lại cho Hạ Nhân sáu tấm, bốn mươi tấm còn lại đều bị gã mang đi.

Sáu tấm của Hạ Nhân đã dùng cho Cố Bạch Tần một tấm, còn năm tấm.

Theo lẽ thường, cái Hồng Vô Ba này căn bản không đáng để anh lãng phí một tấm, nhưng lúc này không còn cách nào.

Dù sao, nữ nhân này thật sự khó xử lý.

Một tấm Ái Tình Chuyển Di Phù và một tấm Không Gian Truyền Tống Phù thất phẩm, Hạ Nhân chọn giữ lại Không Gian Truyền Tống Phù.

Vì thứ này lúc then chốt có thể cứu mạng.

Còn nữa, anh muốn hỏi Hồng Vô Ba về vấn đề cái bồn, nếu không phải nô bộc, chắc chắn không thể tuỳ tiện mở miệng hỏi.

"Ngươi muốn làm gì?" Hồng Vô Ba nhìn thần phù trong tay Hạ Nhân, cứ thấy tấm thần phù này có gì tà môn.

Hạ Nhân thì hề hề cười, "phịch" một cái, dán lên người Hồng Vô Ba.

Khoảnh khắc sau, chủ tớ nô ấn chuyển dời.

Từ trong thức hải của gã đại trưởng lão kia, chuyển tới thức hải của Hạ Nhân.

Thân hình khổng lồ của Hồng Vô Ba lập tức quỳ trước mặt Hạ Nhân, nói: "Nô tì Hồng Vô Ba, tham kiến chủ nhân!"

"Ừ!" Hạ Nhân gật đầu: "Ngươi đứng dậy trước, tu bổ vết thương trên người một chút đi!"

Vừa nói, Hạ Nhân trực tiếp ném một giọt tinh huyết ngũ phẩm qua.